

Cada dia agafó el metro

Un relat de: [marc \(joan petit\)](#)

Surto de casa aproximadament cap a les nou del matí, sempre amb aquella sensació de fer tard a tot arreu, com acostuma a ser habitual en mi. Miro a tothom a través d'uns ulls totalment adormits i amb el convenciment de que la gent, que intueixo a través de la mirada entelada, està igualment adormida. Tinc la sensació que totes les coses i persones que vaig veient també conviuen amb aquella lentitud que m'acompanya durant els primers moments del dia.

Quasi sempre fa fred, i una llàgrima a cada ull em cristal·litza encara més la vista, deixant una distorsió al voltant dels objectes que em fa certa gràcia. Dóna volum a uns cossos de per si plans, i també calidesa al meu cos abrigat pel mateix jersei gris de sempre. L'aire fresc, a més, em desperta ràpidament, i em contrau músculs que en cas contrari mai farien res. Tot adquireix un cert aire de pressa. La quietud del món durant un matí glaçat es contraposa a una certa celeritat que els que no estem preparats per a aquestes inclemències tendim a agafar. Existeix una certa atemporalitat. En un paisatge aturat, fred i congelat, hi transcorre un anar i venir silencios i ràpid. Els meus ulls, impeditos per l'horari i per la llàgrima, no poden captar tot aquest moviment ràpid, i la gent apareix com una taca borrosa sense definició. Una espècie de vertigen m'envaeix, i és que una atmosfera freda em posa alerta. No hi estem acostumats, i tot el cos, de sobte, pren consciència de l'exterior. Això fa que, de la mateixa manera, recordem aquelles parts del cos oblidades pel desús. Els ulls s'aprimen fins a quasi desaparèixer darrera les parpelles. El front s'arruga. Una ganyota de preocupació apareix a la cara, i les arrugues ocasionades per la contracció facial sembla que t'abriguin. És patiment, el fred? Crec que no. Té silenci i solitud? A vegades tendeixo a pensar que sí. M'agrada molt la sensació de dilatació i d'haver sobreviscut a un perill que sento quan entro a algun lloc on la temperatura és més càlida. Em bufo les mans, m'estiro una mica i penso "uf! quin plaer".

Ara ja puc respirar tranquil. He arribat al funicular i veig que segueix al seu lloc, igual que el vaig deixar ahir. Donades aquestes sensacions, em meravello de veure que hi ha certes coses que ja funcionen des de fa certa estona, i si fos altrament, res no aniria bé.

El funicular és realment bonic. Evidentment, el fet de que m'aculli en un matí fred com el d'avui fa que me'l miri amb molt bons ulls, però cal dir que en qualsevol cas és un edifici a tenir en compte. Com quasi sempre, m'està esperant. M'hi assec dins i intento fer-ho a primera fila, amb Barcelona tota per a mi, als meus peus. De la ciutat només en puc veure les punxes que sobresurten de la boirina que el fred aixafa als carrers. La catedral, les torres o la Sagrada família. Al fons, i a contrallum, es veu el mar. Tot el paisatge, molt lluminós, es pot dibuixar amb tres colors: el blau del mar i el cel; el groc tirant a marró, càlid, del contrallum; i aquell gris fosc de les ombres que em miren. Si miro a dreta i esquerra, però, apareix el verd preciós de Collserola que viu i fa que visquem.

Un cop sota la protecció i escalfor del niu que el funicular suposa, m'intento refer dels primers cops del dia. És aleshores quan faig un resum ràpid mental del què m'ha envoltat. Coses, personatges i fets que el fred s'ha encarregat de mantenir al marge de la meva persona. Haig de dir que, en molts casos, és millor així.

cotxes,
fums,
ràpid,
clàxons,
semàfors vermells,
cops,
cues,
aglomeracions,
males cares,
molt soroll,
presses
insults,
corre,
targeta,
paga,
JA
!

Tot contraposat a aquella calma que el fred m'ha deixat sentir. Podria semblar que res del què m'envolta durant els primers moments del dia m'és plaent, però no és exactament així. En aquesta lenta parsimònia que m'acompanya, hi puc assaborir aquells petits moviments i sensacions que, cap al final del dia, el cansament fa que et passin per alt. Crec, més aviat, que el meu cos intenta evitar l'entrada al dia corrent. A la rutina que em

portarà, sense fre, al cap del dia. És per això que tot allò que, d'una manera o altra, em treu de la meua letargia inicial ho associó amb el soroll. A interferència.

Des de l'abric del funicular fins a l'entrada a la feina, hi ha un temps preciós. Un temps associat, sempre, a la llibertat.

Qualsevol dia consta de diferents parts clarament diferenciables. Sempre iguals a través del temps, però molt diferents entre elles. És aquella típica imatge de les agendes setmanals. Cada franja horitzontal d'un mateix color que creua tota la pàgina de d'esquerra a dreta identifica la mateixa franja horària a través dels dies. S'acostuma a fer servir uns colors una mica pastels. Gens estridents, a excepció d'allò tan important i imprescindible que s'ha de fer peti qui peti. Ara bé, aquesta estridència és una excepció i com a tal només remarca un trosset del paper que ens ocupa. Són, segurament, els moments més empipadors de la setmana.

El més curiós d'aquest mapa temporal, però, és que els colors acostumen a tocar-se. Entre el vermellós i aquell blauet tan poc personal no hi ha pràcticament cap distància física i, per tant, cap distància temporal. Això últim no suposa cap contratemps ni contrasentit, si no fos per què les dues tasques, marcades amb el vermellós i el blauet, s'han de realitzar a dos llocs físicament diferents. És aleshores quan me n'adono dels espais buits de llibertat. Espais perduts que en cap moment s'han de deixar escapar. Les presses del metro per a escurçar aquests moments, l'estrès induït pels deures, la finalitat del destí o la pròpia existència del final de color pastel, no impedeixen que existeixin aquests buits plens de pau. Malgrat tot, i per sort, existeixen.

Avui encara no he entrat al metro. Fa fred, i amb un pas prou accelerat he anat fins a l'andana del ferrocarril per a agafar el primer tren que passi per anar al centre, com cada dia. La meua setmana és bastant homogènia, amb poca diferència de colors entre franges horàries. Com acostuma a passar, el tren que va en sentit contrari ha arribat abans. Ha obert les portes i n'ha sortit un home vestit de manera polida. Americana i pantalons grisos clars, corbata de colors suaus, etiqueta visible per a ensenyar que es passegen calés, sabates noves i enllustrades i un pentinat perfecte. És un home alt, amb un posat de presses i d'impermeabilitat que passeja sempre segur de que va en el sentit correcte. Porta a la mà dreta un maletí amb papers importants i una agenda o palmpilot que indiquen clarament que la seva setmana està plena de colors estridents i diversos. Fa cara de concentrat. Ho té tot previst. No té, però, buits plens de llibertat. A la seva agenda els colors s'hi acaben barrejant fins a fer un color uniformement gris. Tot junt. No hi ha espai entre ells. A mi encara em queda una eternitat fins al punt d'arribada. Seré dins d'un d'aquests moments buits. I l'ompliré, de ben segur, de felicitat.